

Gặp Được Kỳ Duyên

Nhắc lại, lão đại ma đầu Hồn Thế Tà Thần sau khi giở tuyệt kỹ võ công đánh tan ghềnh đá bên trong có gian thạch thất đang chứa pho “Ngô Vương bí lục sống” nổi danh trên chốn giang hồ, lão ta bèn cất một tràng cười man rợ làm chấn động khắp những cục trường giao tranh.

Vị tiên trưởng Hồng Lĩnh Thần Y cùng những vị kỳ nhân trong An Nam Ngũ Kiệt Hiệt và đám đệ tử yêu đang giao đấu với bọn cao thủ quần ma nọ, bỗng nghe khá rõ giọng cười cuồng ngạo của lão ác ma mới quay tia nhãn quang nhìn lại. Xảy nghe lão tiên trưởng thốt lên ngỡ ngàng:

– Trời! Chư vị muội ơi! Thằng phản bội đã sát hại Ngô bằng hữu của chúng ta rồi!...

Một người đệ tử của lão đạo sĩ Tản Viên Chân Nhân từ ngoài phi thân vào báo:

– Bẩm sư bá! Sư thúc Triệu Lão Hoàn Đồng đã bị lão cái thế ma đầu hãm hại. May nhờ có chúng con nhảy vào can thiệp cứu được sư thúc, song cũng phải thế đến bốn mạng người!

Chưa hết, thêm một người nữa liệng đến. Người này run rẩy thưa:

– Bẩm... bẩm! Ngô công tử đã bị đánh lọt xuống Vạn Độc U Hồn cốc mất rồi!

Không hẹn mà cả bốn vị kỳ nhân đều buột miệng thốt lên một tiếng:

– Trời!

Tức thời, bốn vị kỳ nhân dùng ánh mắt hội ý trong chớp nhoáng. Lão cái thế ma đầu còn đang cất cao chuỗi cười thì đột nhiên những luồng kinh phong từ ba mặt ào ạt lấn đến trông dữ dội vô cùng. Vì quá bất ngờ, lão ác ma không kịp vận khí đề cương, cho nên chỉ còn biết phóng vút mình lên né tránh. Các vị kỳ nhân đánh vào chỗ trống, sợ mất đà va nhau bất tiện, bèn thâm hồi thủ phép chuẩn bị nhằm vào lão ác ma công tiếp. Nhưng trong lúc đó, từ trên trời giáng xuống một quả cầu kim quang. Lão cái thế ma đầu lại dùng đến “Vô Cực khí công” để áp đảo nhóm kỳ nhân An Nam Ngũ Kiệt Hiệt.

Thiết tưởng cũng nên kể sơ qua về hậu quả của những cuộc giao tranh từ sáng đến giờ giữa đám quần hùng với bọn ác ma. Trải rộng ra khắp triền núi Hoành sơn, hai lực lượng cao thủ Hắc – Bạch liên tiếp quần nhau suốt nửa ngày trời. Đến giờ khắc này rõ ràng thế thượng phong đã nghiêng hẳn về phía Tứ Hải Đại Mông bang, dĩ nhiên số tử vong của chúng không phải là ít.

Nói về Tam Tuyệt Đại Thủ Kiếm Khách của phái Thanh Thành đấu vùi với bọn Lôi Âm Thập Điện La Hán suốt mấy giờ liền. Vị thủ lĩnh của Tam Tuyệt là Đoạt Thủ Kiếm Khách đã sử dụng kiếm pháp tuyệt kỹ hạ được bốn tên mở đầu. Truy Túc Kiếm

Khách thì “mượn” được hai đôi chân của hai tên trong bọn. Còn Xuyên Tâm Kiếm Khách Khương Vu Hựu cũng chẳng thua kém gì đồng môn. Lão đã dùng môn sở đắc moi tim gan của ba tên ác ma. Thế là Lôi Âm Thập Điện La Hán chỉ còn lại một tên cuối cùng sống sót. Tam Tuyệt Đại Thủ mặc dù đã cạn kiệt chân nguyên song vẫn cố gắng để tiêu trừ tên sau chót. Nhưng nào dễ, bọn cao thủ tà bang đã ào vào lật lại tình thế. Cuối cùng, phần bị trọng thương, phần vì đuối sức, Tam Tuyệt đánh xếp binh khí kiếm đường đào tẩu...! Lại nói về cuộc giao tranh giữa ba người Phi Thiên Kiếm Khách, Thần Nhân Đại Sư và lão nhân điện hạ của xứ Champa có tên là Thang Điền Mục nỗ lực giao đấu với bọn Tinh Quân Thập Phi La Hán lên đến hai trăm chiêu có dư. Nhóm ba người của phái Bạch đạo tiêu diệt bọn ma đầu chết hơn phân nửa – Cũng chỉ vì đấu lâu đuối sức mà sau đó bị bọn sứ giả rượt cho chạy dài. Cả ba người nuốt nhục thoát thân với tình trạng bị nội thương khá nặng. Sau khi sử dụng đến những pho bí pháp siêu phàm hoặc quái chiêu độc đáo để hạ thủ sạch bọn Thiết Chưởng Thập Điện La Hán, bấy giờ bộ ba quái kiệt dị nhân Hỏa Long Trường Túc, Đại Thủ Ma Vương và lão hành khất Cái Bang Đào Gia Truật tiếp đến không hề ngơi tay mà phải giao đấu với ba tên đại cao thủ thượng thặng và đám vệ sĩ tà bang. Nói riêng về ba tên thủ túc thân tín của lão cái thế ma đầu trình độ đã đạt đến mức xuất quỷ nhập thần, chỉ đứng sau lão ta một bậc. Thế cho nên chỉ qua ngoài ba chục hiệp, bọn ma đầu làm chủ tình hình “Hỏa Long Châu thần công” không còn dữ dội hơn trước. “Huyết Ảnh ma công” cũng nhợt nhạt dần. Chiếc gậy trúc biến hóa chẳng còn linh diệu nữa. Và rồi, chước cuối cùng của tam thập lục kế được thực hành một cách tự giác. Cả ba lão dị nhân quái kiệt, ít nhiều thấy đều mang thương tích chuồn nhanh.

Lại nói về Trương Kỷ, Đỗ Thiện vốn là cao thủ môn phái Mã Yên Sơn lừng danh mấy cõi, đấu nhau khốc liệt với Hắc Long Song Dao Kha Ngột Tân. Nhờ vào lợi thế cùng chung môn phái, Trương Đỗ xuất chiêu phối hợp rất ăn ý với nhau đã làm cho Kha Ngột Tân nhiều phen thất điên bát đảo. Để đối phó với cặp rồng đen hung hăng nọ, hai người ngầm hội ý giở toàn tuyệt kỹ của bản môn. Dần dà Trương Đỗ giành được thế thượng phong, áp đảo tên ma đầu thoái lui liên tiếp. Đánh mãi cho tới khi cuộc giao chiến lên đến ngoài trăm chiêu, họ Trương bèn ra hiệu cho họ Đỗ dùng kế lưỡng nghi. Sau vài hư chiêu dùng để đánh như. Cả hai đột ngột dùng kế độc bất ngờ, Kha Ngột Tân không phòng bị kịp, lãnh ngay một mũi kiếm đâm toạc cả bộ hạ, chết không kịp ngáp. Đúng lúc đó, bọn vệ sĩ và một tên đại cao thủ nhào đến tấn công. Suy cho cùng, Trương Đỗ chẳng phải là đối thủ của tên đại cao thủ tà bang, nên khi trải qua đầu chững mười hiệp ngắn ngủi, cả hai đều bị thương văng ra khỏi cục trường nằm bất động.

Hãy nói về lão dị nhân ở xứ Miêu Cương có biệt hiệu Bạch Cốt Quỷ Khốc đấu với Võ Lâm Ngũ Quái hăng hái lắm. Một mình lão Quỷ Vương tung hoành ngang dọc giữa trận đồ “Thiên địa tam hoàn”. Lão sử dụng đến tuyệt chiêu “Vạn độc cuồng phong” nằm trong pho bí pháp “Bạch vạn khô lâu” nên bọn Ngũ Quái chẳng dám

xông đến gần. Nên nhớ rằng trong trận giao tranh này, có sự hiện diện của lão Bạch Cốt Quỷ Khốc tung ra toàn độc tố, có tính ảnh hưởng rất lớn đến môi trường chung quanh. Đám cao thủ thuộc cả hai phe Hắc – Bạch ít nhiều gì cũng phải bị ngấm độc vào kinh phế mà thôi. Do vậy, kẻ nào tham gia vào trận giao tranh trên Hoàn sơn hôm nay, nếu không có kháng độc tố, ắt sẽ mang hậu quả về sau. Chí ít cũng bị bệnh tật khi tuổi đã xế chiều. Qua mấy khắc so tài cao hạ, Võ Lâm Ngũ Quái chịu hết nổi tài sức của lão Quỷ Vương bèn giạt ra cả chung quanh, chờ bọn tà bang trợ chiến. Còn nói về chàng Lục Y Lang Tử cùng với người cựu đệ tử môn phái Mã Yên Sơn tên là Đinh Hồ nỗ lực đánh nhau với Nhị Ác Thiết Diện Đầu Đà. Quả không hổ danh là đệ tử của lão sĩ mù ở núi Tản Viên. Lục Y Lang Tử trong thời gian làm bạn đường với Ngô Thành Nhân đã rèn luyện và nâng cao trình độ nội ngoại công một cách đáng nể. Chàng ta dùng bí pháp “Thần Long phong vũ” đạt đến mức tinh vi, đánh cho cặp ác tăng một trận tơi bời. Khi Đinh Hồ vũ lộng trường kiếm chém sả vào lưng đệ nhị Thiết Diện Đầu Đà, tức thì Lục Y Lang Tử từ bên kia giống tựa con rồng ngũ sắc truy bức bào huynh của lão, đồng thời nhân lúc lão ta lạng người né tránh mũi kiếm độc của họ Đinh, chàng Ngọc Diện thư sinh bèn hoành thân đá phốc lên một ngọn cước thần tốc. Đệ nhị Thiết Diện Đầu Đà rống lên một tiếng văng tuốt ra xa, nằm im một đống. Lão bào huynh là đệ nhất Thiết Diện Đầu Đà định phi thân đến để giải cứu cho lão đệ của mình. Lục Lang Y Tử hét lên một tiếng, sử dụng độc chiêu để triệt hạ lão ta. Bất đồ, từ phía bọn vệ sĩ tà bang “véo, véo” hai mũi phi tiêu cắm phập vào ngực chàng. Lục Y Lang Tử ôm ngực lảo đảo mấy vòng sau khi rên lên mấy tiếng. Đinh Hồ vừa nhào mình đến cứu, chợt phải hụp đầu lại để tránh hàng loạt phi tiêu liên tiếp bắn vào người. Ông ta định trườn người tới liền bị hai luồng kinh lực hất tuốt văng ra ngoài xa đến ba trượng. Trước lúc họ Đinh bất tỉnh nhân sự, ông ta còn nghe tiếng thét náo nùng của một nàng con gái:

– Ôi giờ ơi! Tình lang của tiện nữ...

Bấy giờ bóng hồng từ đâu xẹt tới đón lấy thân hình của Lục Y Lang Tử rồi bắt kể hiểm nguy, nàng ta vác xác chàng thư sinh áo lụa chạy luôn một lèo xuống núi.

Lúc bấy giờ, sau khi tiếp trợ cho các nhóm ma đầu lật lại tình thế, bọn đại cao thủ thượng thặng tay chân thân tín của lão ác ma chỉ huy lực lượng vệ sĩ và số cao thủ tà bang còn lại vây bọc chung quanh, dồn lực lượng đệ tử của An Nam Ngũ Kiệt Hiệt vào giữa. Ngoại trừ Triệu Lão Hoàn Đồng bị loại khỏi vòng chiến từ đầu, còn lại bốn vị kỳ nhân An Nam tiên bối, phối hợp cùng nhau chặt chẽ để đối phó với môn bí pháp “Vô Cực khí công” hết sức lợi hại kia. Lão ma đầu Hỗn Thế Tà Thần vốn điêu ngoa quỷ quyệt. Lão tiên liệu trước sau gì cũng phải đụng đầu với những vị kỳ nhân này. Bởi vậy lão ta thừa lúc chực vị đánh nhau với bọn đại cao thủ của lão một đột nhập ngay cửa ngõ của Triệu Lão Hoàn Đồng, ắt là nhằm vào cái kế chặt cây trỷ cành, moi ngay dưới “đuôi chuột” mà búng. Dù cho cây có lớn, tán có rộng nào lão cũng hạ được dễ dàng thôi.

Đối với lão cái thế ma đầu, mục đích chính đã đạt được, triệt hạ và thủ tiêu “Ngô Vương bí lục sống”. Lão còn sợ gì ai có thể sưu tầm “cuốn bí lục” ấy để luyện công? Vậy thì trên chốn giang hồ lão ta sẽ không còn đối thủ. Bây giờ chỉ còn một việc trước mắt là ra tay đánh dẹp bốn vị kỳ nhân thuộc An Nam Ngũ Kiệt Hiệt. Hạ được bốn vị này xong, thanh danh của lão ta sẽ vang lừng mấy cõi, uy tín của lão sẽ trải khắp mặt đất này.

Nhắc lại, Hồn Thế Tà Thần dùng tuyệt kỹ võ công gần như biến thành quả cầu sáng rực ánh quang theo phép “Vô Cực khí công” đạt đến mức siêu việt, làm cho bốn vị kỳ nhân chẳng dám khinh suất mảy may. Trong khi có đến mười mấy tay đại cao thủ thượng thặng chỉ huy đám vệ sĩ và sứ giả, ào ạt như sóng cồn dập dồn tấn công vào lực lượng đệ tử chư vị tiên trưởng xứ An Nam. Thế là cuộc giao tranh lại tiếp tục xảy ra, cục trường duy nhất mở rộng. Cuộc chém giết lần này xem ra còn quyết liệt hơn nửa ngày trước đó rất nhiều. Thôi thì máu chảy đầu rơi, thân phơi chạt đất. Trên chốn giang hồ võ lâm, xưa nay chưa có cuộc lưu huyết nào ghê gớm bằng trận quyết đấu này.

Tuy lão ma đầu Hồn Thế Tà Thần hiện tại thuộc vào hàng cái thế võ lâm, song trong nhất thời dễ gì thắng được bốn vị kỳ nhân An Nam Ngũ Kiệt Hiệt? Bởi thế cuộc giao thủ này dĩ nhiên thời gian kéo dài vô hạn định. Người đời thường bảo: “Trâu bò húc nhau, ruồi muỗi chết”. Điều đó quả không sai. Lần hồi đám đệ tử của chư vị kỳ nhân An Nam Kiệt Hiệt cùng bọn sứ giả, và rồi kế đó là bọn vệ sĩ tà bang bỏ mạng càng lúc càng nhiều. Thời gian hờ hững trôi qua. Đến chiều hôm đó thì lực lượng cuộc giao tranh vẫn cứ tiếp diễn không ngừng. Bởi vì phe nào cũng dùng tận lực để giành thế thượng phong, nên chi tất cả các cao thủ hiện diện đều không tránh được tình trạng hao tổn chân khí quá nhiều. Bất luận điều gì, ta cũng có thể nhận định một cách khách quan rằng: “Càng về khuya, những chiêu thức của hai phe địch thủ càng rời rạc và dần dà mất đi sự linh động của lúc ban đầu.

Mãi cho đến chiều hôm sau...

Những tay cao thủ thuộc cả hai phái Hắc – Bạch, từ hạng võ công bình thường lên cho tới hàng thượng thặng lần lượt thi nhau nằm xuống đất. Những thân người nối tiếp ngã xuống như lá rụng.

Vào khoảng cuối giờ Tuất. Ánh trăng ló ra khỏi áng mây đen. Lúc này cuộc giao thủ trên Hoàn sơn không còn sôi động nữa. Hàng mấy trăm cao thủ đã bỏ mạng. Những thân người nằm vắt ngang bổ dọc, chông chéo lên trông thật bi thảm. Nơi quãng đất trống, còn lại chừng mười bóng người ráng găng gượng quằn thảo với nhau tựa những hồn ma bóng quế dật dờ. Họ là những người cuối cùng của cuộc tử chiến vừa qua. Trông người nào cũng rời rạc, phờ phờ, quần áo tối tả, tóc tai rũ rượi. Lại gần nhìn kỹ, người ta mới nhận ra, bên phe võ lâm Đại Việt có bốn anh em lão tiên trưởng Hồng Lĩnh Thần Y, Tản Viên Chân Nhân, Độc Cước Thần Hành và vị tiên nương tiên bối của Vịnh Hạ Long đang cố sức chống lại lão đại ma đầu Hồn Thế Tà Thần và

năm tên đại cao thủ thượng thặng còn sót lại của lão ta. Trong những khắc giây sau cùng của cuộc huyết chiến, xem ra lão cái thế ma đầu vẫn còn tỉnh táo nhờ công lực chân nguyên tích lũy quá nhiều. Lão ác ma cáo già hé ra một nụ cười nham hiểm. Để mặc cho năm tên hạ thủ vờn qua quẹt lại một cách bất lực với bốn vị kỳ nhân, lão ta bước ra xa rồi ngồi xuống vận tiết khí công, điều hòa nội lực suốt nửa giờ liền. Đến chừng nhắm khả năng có thể hạ độc thủ hàng chục người một lúc, lão mới từ từ đứng dậy. Lão ác quỷ thông thả bước đến cục trường. Mấy tên thủ túc của lão lúc này trông chậm chạp, rù rờ như những con gấu ngựa. Sau đó lão cúi xuống nhặt một thanh đại đao rồi bắt đầu vận khí đề cương. Trước mắt lão ta là bốn vị kỳ nhân lúc này nội lực tiêu tán, chân tay rã rời, chao qua đảo lại tựa như những người say. Đối với lão đại ma đầu, bốn cây thịt đứt lìa trong giây lát nữa thôi. Lão ta hét lên một tiếng. Bốn vị kỳ nhân chấn động vì tiếng hét, té ngồi từng đống bất động trở thành những mục tiêu cố định cho lưỡi đao oan nghiệt của lão ma.

Lão khoa đao lấy trớn. Ánh đao sáng lên thành vệt sáng xanh rợn người. Lúc này mạng sống của bốn vị như chỉ mảnh treo chuông. Lão ma đầu hét lên một tiếng nữa, đồng thời vận hết sức bình sinh, vọt lưỡi đao sắc lẹm ngang xuống tầm những chiếc cổ đang chờ.

– Vút!... Phụt!

Lão đại ma đầu “a” lên một tiếng đầy kinh ngạc. Thanh đao trong tay lão biến mất. Chỉ trong một chớp mắt biến động, lão vẫn còn đủ bình tĩnh dùng tả chưởng phát vào bốn vị kỳ nhân một ngọn kinh lực, tuy chẳng mạnh lắm song cũng khá độc.

– Bùng!

Lão định nhào mình đánh tiếp, thì có tiếng hét:

– Dừng tay lại!

Trước mặt lão bất ngờ hiện ra một bóng trắng. Lão trợn mắt, há hoặc chiếc miệng đen ngòm lấp bắp thốt lên:

– Ô... Ô! Nàng đó ư? Lạc Hồn... Nương...?

Chưa nói hết câu, lão vọt quãng mình bỏ chạy...

* * *

*

Đây, xin kể về Ngô Thành Nhân chàng kiếm khách anh hùng của võ lâm Đại Việt. Từ lúc bị lão cái thế ma đầu dùng bí pháp “Vô Cực khí công” để thâm cận chân lực của chàng. Kế tiếp chàng lại bị lão tống cho một chưởng, hộc cả máu tươi, chết dở sống dở. Lúc bấy giờ tuy vẫn còn gắng gượng, song thần trí của chàng vẫn hôn mê, cho nên khi Tiểu Yến nói những lời hàm hồ và hành động điên rồ, chàng nào có biết. Cuối cùng, chàng chẳng khác nào một chiếc điều đứt dây bay xuống luôn Vạn Độc U Hồn cốc cả mọi người trên thế gian này đều có chung một cảm nghĩ Ngô Thành Nhân đã vĩnh viễn về bên kia thế giới. Vậy, chàng đã bị chết rồi ư?...

Nhắc lại, bây giờ Ngô Thành Nhân khác nào một tử thi. Tóc búi bung ra dính bết máu. Khi lãnh một đòn cuối cùng của Tiểu Yến, thân thể chàng co rúm, cuộn lại như trái cầu thịt. Máu trong Kinh can ông ộc tuôn ra nhuộm đỏ cả người. Lạ một điều là khi chàng rơi xuống đến đâu, mùi máu của chàng lại tỏa ra thơm ngát – Đúng là mùi thơm của hoa Quỳnh Tiên Bách Tuế đạo nào!”Trái cầu thịt” nhuộm máu ấy rơi xuống Vạn Độc U Hồn cốc làm thủng mấy chục tầng lưới giăng ngang dọc của loài nhện núi khổng lồ.

Nhưng tại sao chúng không ăn thịt chàng ngay như đã từng ăn thịt những con mối vô phúc khác? Ấy là bởi mùi hoa Quỳnh Tiên thấm trong máu chàng toát ra, đã trở thành loại hương liệu khắc tinh của muôn loài độc vật. Vài chục tấm mạng nhện vô hình chung đã cứu Thành Nhân khỏi biến thành đồng thịt bấy nhầy khi rơi xuống tận đáy cốc... Với cái đà rơi nhanh lúc ban đầu, những mạng nhện phía trên thủng rất lẹ, nhưng nhờ những tấm lưới bên dưới làm giảm dần tốc độ rơi. Mãi cho tấm lưới cuối cùng võng xuống nhẹ nhàng như có một bàn tay vô hình đặt chàng trên một tấm thảm nhung lót nệm vậy. Thân thể của chàng lật sấp, và cả khuôn mặt úp vào cụm lá non. Từ lúc bị kinh lực thổi ra một búng máu tươi, miệng chàng vẫn mở hoác trong trạng thái bất động. Bởi vậy có vài chiếc lá vô tri kia lại chui lọt vào miệng, va vào hai hàm răng. Mấy chiếc lá bị giập, tưa ra một ít nhựa thấm vào vị giác của chàng...

Con người khi được sự an bài của định mệnh hẳn sẽ cho rằng ấy là phép màu nhiệm mà đấng tạo hóa đã ban.

Thành Nhân bất tỉnh suốt bảy ngày liền.

Đến trưa ngày thứ tám chàng mới từ từ lai tỉnh.

Tuy nhiên chàng hãy vẫn còn yếu lắm. Cảm giác đầu tiên của chàng là vị ngọt của lá cây ngấm vào đầu lưỡi. Không thể kiềm chế được bản năng, chàng dùng đôi bàn tay một cách yếu ớt lùa mớ lá non cho vào miệng và chậm rãi nhai. Lạ thay, nhờ chất nhựa của nắm lá vô tri vô giác mà chàng tỉnh táo lại. Thành Nhân co chân, chống tay nghiêng mình ngồi dậy. Ngay lúc đó chàng nghe vang lên những tiếng động nhỏ. Những khúc xương động vật nằm chồng chéo lên đùng đống lớn. Chính sự hồi tỉnh của chàng đã xua đuổi đàn độc vật rắn, rít, bọ cạp, nhện... giạt ra xa hoặc chui vào các hốc đá để trốn.

Thành Nhân đưa tay gạt mớ tóc xõa trước trán. Bây giờ chàng mới nhận ra mình đang nằm trên một đồng xương. Chung quanh là những vách đá dựng cao mút tằm mắt. Chàng ngược nhìn trật ót, chỉ thấy một vùng tròn màu trắng đục. Chưa thể đứng dậy nổi, chàng đành phải bò ra khỏi đồng xương khô. Chẳng vài khắc sau, chàng mới trườn đến bên vách đá. Trước mắt chàng phát hiện ra một cửa hang vừa một người chui lọt. Chàng nường mắt ngó vào. Từ bên trong thăm thẳm của hang động hắt ra một thứ ánh sáng nhờ nhờ. Hình như thứ ánh sáng kỳ diệu ấy đã quyến rũ, thu hút chàng. Chẳng màng nghĩ ngợi, chàng nhào mình bò vào trong hang. Điều đáng nói là nên hang ở đây khá phẳng phiu chứ không lồi lõm, gập ghềnh như hang động hoang

vu khác. Bò mãi... Càng vào sâu, ánh sáng càng soi tỏ hơn. Chàng ngồi lại nghỉ một lúc rồi mời bò tiếp. Nhờ sự kiên trì tìm về nguồn ánh sáng, con người sẽ được hưởng một cách xứng đáng tùy theo tính cách và số phận mỗi người. Thành Nhân gắng sức trườn mình đến một gian thạch thất chan hòa ánh sáng.

Nếu chàng không dùng đến ý chí mạnh mẽ để chế ngự bản thân thì chàng đã ngất xỉu rồi. Chàng tựa lưng vào tường đá, vừa thở dốc từng hồi, vừa gắng mở đôi mi mắt nặng trĩu nhìn về phía trước. Bỗng, Thành Nhân đưa tay dụi mắt mấy bận và nghi ngờ thị giác của mình. Chàng trở mắt nhìn kỹ. Mặt chàng còn đầy vết máu khô nhưng lại rạng lên niềm phấn khởi. Tiếng “ồ” của chàng vang lên nghe rất mơ hồ. Thì ra, cuối gian thạch thất có tấm bia đá dựng tự thừa nào. Phía trước mặt bia có bốn chữ Nôm đại tự được khắc nổi, đường nét uyển chuyển trông linh động vô cùng: “NGÔ VƯƠNG ĐỘNG PHỦ”.

Thành Nhân có cảm tưởng, chàng đang được vinh dự trở về với nguồn gốc tổ tiên.

Dưới chân thạch bia có một kệ đá thấp vuông vức chững gang tay, bên trên đặt sẵn một bình ngọc khèn kín miệng. Chàng cố gắng lắm mới lết được đến gần kệ đá. Hai hàng chữ Nôm được viết bằng một loại mực rất đặc biệt hiện lên khá rõ ngoài vỏ bình. Chữ tuy nhỏ, nhưng nét bút thật tinh vi: “Phục Hoàn Chân Nguyên Sâm Qui Thánh Tử. Kỳ Duyên Truyền Nhân Thụ Âm Hồi Sinh”. Thành Nhân chưa đến nỗi mất trí, nên chỉ vừa đọc qua những chữ ấy chàng hiểu ra ngay. Chàng bèn run run đưa hai tay nhắc chiếc bình ngọc nâng lên ngang trán. Qua giấy lát xúc động, chàng kính cẩn khấn thầm:

– Kính lạy bậc tiền bối Thánh tổ An Nam! Đệ tử là Ngô Thành Nhân, con trai của Uyên Ương song hiệp Ngô Thành Nguyên và Lý Phượng Tiên. Nay đệ tử từ nơi cõi chết trở về, lại được diễm phúc lạc vào động phủ của người! Nếu người đã biết trước mà sắp đặt mọi bề, ban cho đệ tử được thủ ẩm Thánh Tử để phục hồi chân lực, đệ tử xin khấu đầu lạy tạ.

Đứng dậy không nổi để bái, chàng đành miễn cưỡng trong tư thế tọa thiền và trịnh trọng ngấm bia đá xá nhẹ ba lần. Phải vất vả lắm chàng mới mở được nút bình rượu quý. Khứu giác tiếp nhận mùi hương Thánh Tử gây ngất làm chàng sảng khoái tinh thần. Chàng nâng bình rượu lên, cẩn thận nhấp từng hớp một. Ngụm rượu đầu tiên vừa thấm vào lục phủ, chàng cảm thấy khí huyết trong người dần dần được đả thông. Trong lòng phấn khởi vô cùng, chàng yên tâm uống cạn bình rượu quý.

Sau khi uống hết bình Thánh Tử, Thành Nhân đứng dậy rất dễ dàng. Chàng nghiêng mình, cung tay bái vọng vong linh vị thánh tổ An Nam xong bèn đặt trả lại chiếc bình ngọc vào chỗ cũ. Khi chàng thoái lui mấy bước để bái lạy thêm lần nữa thì... Lạ thay! Cả chiếc tấm thạch bia to lớn như có bàn tay vô hình khỏe mạnh nào đẩy sang bên tả, để lộ ra một vuông cửa khá rộng. Thành Nhân lóa mắt vì ánh sáng từ phía trong thạch điện hắt ra. Lát sau chàng mới quen dần thứ ánh sáng chan hòa rực

rõ ấy. Tần ngần thêm một lúc, chàng bèn rụt rè nhẹ bước đi vào. Trước mặt chàng hiện một bức bình phong, phía trên đây mấy chữ Nôm tương đối lớn, nét bút đẹp tuyệt vời “AN NAM KỲ NHÂN LƯU CHỈ”. Phía dưới là những cột chữ nhỏ. Đại khái nội dung muốn nói như thế này:

“Hậu duệ yêu quý! Hãy nghe đây! Bắt đầu từ hôm nay, con là truyền nhân chính thức của Thánh tổ An Nam Cái Thế kỳ nhân – người đã từng đoạt chức Võ công vô địch thiên hạ! Trước khi hạ thế, lão phu đã đạt đến sự huyền đồng của đấng hóa công. Hiểu việc trước, đoán việc sau, cho nên mới biết đặt pho Ngô Vương bí lục chép ra bằng sách, để trong chiếc hòm hổ phách, chôn dưới nền Cổ Loa thành, sẽ bị bọn ma quỷ chiếm đoạt mà dùng làm phương tiện sách nhiễu giang hồ, lộng phá võ lâm! Âu, ấy cũng là việc cơ trời đã định để thử thách lòng người. Nếu ta không làm thì tính cho đến nay, đối với con đã trải qua hai mươi lăm năm thử thách rồi đó! Con rất xứng đáng được ta ủy thác một trách nhiệm hết sức lớn lao, triệt hạ bọn tà bang góp phần giữ nước đem thái hòa về cho võ lâm đồng đạo. Song le, phải cảnh giác! Bởi vì, thường thì sau những chiến thắng chống kẻ thù chung, ta e con rất dễ sinh ra ngộ nhận! Con chớ khá coi thường, tai ương khó tránh khỏi. Hãy cầm cân, nẩy mực cho thật giỏi để mai sau hậu thế khỏi chê cười. Nay ta truyền lại cho con mười pho bí kíp tuyệt kỹ chân truyền. Sau mỗi pho, ta đã cẩn thận khắc thêm phần phụ chú để hóa giải chính nó một cách dễ dàng.

Sau khi làm lễ ‘ra mắt’, con sẽ được hướng dẫn cụ thể tiếp theo! Ta chúc cho con vạn sự đều tốt đẹp!

AN NAM CÁI THẾ KỲ NHÂN!”